

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 stycznia 2025 r.
sprawy **J. G. i Ł. G.**
skazanych za czyny z art. 183 § 1 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych,
od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy
z dnia 26 marca 2024 r., sygn. akt IV Ka 592/23,
zmieniającego
wyrok Sądu Rejonowego w Głogowie
z dnia 13 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 1645/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych J. G. i Ł. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zwrócić skazanym J. G. i Ł. G. kwoty po 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych stanowiące różnice między uiszczonymi a należnymi w przedmiotowej sprawie opłatami od wniesionych kasacji.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 13 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 1645/20, uznano J. G. za winnego czynów z: art. 183 § 1 k.k. w zw. z art. 185 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzono karę roku pozbawienia wolności i zasądzono nawiązkę w wysokości 10.000 zł na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, art. 183 § 1 k.k. i art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono karę 3 lat pozbawienia wolności i zasądzono nawiązkę w wysokości 30.000 zł na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, art. 182 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzono karę roku pozbawienia wolności i nawiązkę w wysokości 10.000 zł na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, art. 163 § 1 pkt 1 i 3 k.k. i art. 182 § 1 k.k. w zw. z art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono karę 4 lat pozbawienia wolności i zasądzono nawiązkę w wysokości 50.000 zł na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, art. 183 § 1 k.k. i art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności i zasądzono nawiązkę w wysokości 15.000 zł na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, art. 183 § 1 k.k. i art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono karę roku pozbawienia wolności i zasądzono nawiązkę w wysokości 10.000 zł na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, art. 183 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono karę roku pozbawienia wolności i zasądzono nawiązkę w wysokości 15.000 zł na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Wymierzone kary jednostkowe objęto węzłem kary łącznej w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności, a nadto orzeczono środek karny zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej na 10 lat oraz obowiązki naprawienia szkody w kwotach 46.867,30 zł na rzecz K., 296.848,79 zł na rzecz Gminy Miejskiej G. i 339.301,74 zł na rzecz Gminy R. Tym samym wyrokiem uznano Ł. G. za winnego czynu z art. 183 § 1 k.k. i art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono karę roku pozbawienia wolności i zasądzono nawiązkę w wysokości 5.000 zł na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz

orzeczono środek karny zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej na 5 lat.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonych i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Gminy Miejskiej G., wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 26 marca 2024 r., sygn. akt IV Ka 592/23, zmieniono zaskarżony wyrok wobec J. G. w ten sposób, że uchylono orzeczenie o karze łącznej, przyjęto, że zarzucane oskarżonemu czyny opisane w pkt I i IV stanowią przestępstwo z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 i 3 kk i art. 183 § 1 kk, art. 182 § 1 kk i art. 185 § 1 kk i wymierzono za nie karę 4 lat pozbawienia wolności, czyny opisane w pkt II, III i VI stanowią przestępstwo z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 164 § 1 kk i art. 183 § 1 kk i art. 182 § 1 kk i wymierzono za nie karę 3 lat pozbawienia wolności, za każde z przypisanych wyżej przestępstw zasądzono na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej nawiązki w kwotach po 50.000 zł uznając, że straciły moc prawną orzeczenia o nawiązkach z pkt II, IV, VI, VIII, XII części dyspozytywnej, nadto orzeczono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie utrzymano wyrok w mocy (w odniesieniu do J. G. i Ł. G.).

Kasacje od wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońcy skazanych na ich korzyść.

Adw. T. O. zaskarżył wyrok w odniesieniu do obu oskarżonych na ich korzyść, w zakresie pkt. I lit. a)-e), pkt. III., pkt. IV. i zarzucił:

"1) rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. polegającą na zaniechaniu powołania nowych biegłych z zakresu ochrony środowiska w sytuacji ujawnienia się powodu osłabiającego zaufanie do bezstronności i wiedzy biegłego M. C. współpracującego długoterminowo przed wydaniem opinii w niniejszej sprawie z oskarżycielem posiłkowym K. SA o czym biegły nie poinformował zarówno Sądu I Instancji jak i Sądu II Instancji na piśmie lub w toku rozprawy w dniu 7 lutego 2023 r., które to stanowisko potwierdza treść Zeszytów Naukowych Uniwersytetu Zielonogórskiego nr 153 z 2014 r., nr 154 z 2014 r., nr 162 z 2016 czy treść merytorycznych zarzutów do opinii tego biegłego zawartych w apelacji obrońcy oskarżonych J. G. i Ł. G. czy wskazanych w pisemnej mowie obrońcy i w konsekwencji oparcie

rozstrzygnięcia o dowód w postaci opinii z zakresu ochrony środowiska wydanej z udziałem biegłego M. C., co w oczywisty sposób musiało rzutować na prawidłowość dokonanego rozstrzygnięcia merytorycznego,

2) rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku art. 201 k.p.k. polegającą na przyjęciu za podstawę rozstrzygnięcia niepełnej i niejasnej opinii biegłego sądowego z zakresu ochrony środowiska M. C. w świetle szeregu merytorycznych zarzutów do jej treści czy treści zeznań biegłego M. C. na rozprawie oraz sprzecznych opinii biegłych z zakresu ochrony środowiska P. J., E. B. i M. C.,

3) rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 458 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów oraz oparcie rozstrzygnięcia jedynie o część zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia i nierozważeniu wszystkich zawartych zarzutów i wniosków w apelacji skazanego zgodnie z zasadami i regułami wyrażonymi w przywołanych przepisach, a w szczególności zasadą rzetelnego procesu, zasadą swobodnej oceny dowodów oraz zasadą rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym oraz wydanie wyroku przez Sąd II instancji w oparciu o niepełną ocenę i analizę materiału dowodowego jak i niewystarczające wskazanie motywów przemawiających za utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku w zakresie winy i sprawstwa J. G. i Ł. G. polegającego na zaniechaniu dokonania wszechstronnej kontroli odwoławczej poprzez:

a) nienależyte rozważenie dowodów zgromadzonych w sprawie w szczególności poprzez pominięcie wyjaśnień J. K. i M. N. czy zeznań funkcjonariuszy Policji w osobach A. K. i M. N. odnośnie braku ujawnienia odpadów w dniu 3 września 2019 r. w G. w pojeździe marki V. o nr rej. [...] z przyczepą o nr rej. [...]1 poza ujawnieniem mauzerów, ale bez określenia ich ilości i zawartości, koloru czy oznaczenia, a także sposobu ich zabezpieczenia, które nie były sprawdzane przez interweniujących funkcjonariuszy Policji, do których wnętrza nikt nie zaglądał, z których nie były pobierane jakiegokolwiek

próbki celem stwierdzenia przewozu odpadów w tym odpadów niebezpiecznych i ich rodzaju nie mając wiedzy czy mauzery były pełne czy puste nie dokonując ustaleń na podstawie zapisu z monitoringu odnośnie miejsca ich magazynowania ani ustalenia czy były wyładowywane lub załadowywane, które to stanowisko J. G. i Ł. G. koresponduje z wyjaśnieniami J. K. nie mającego wiedzy odnośnie zawartości przewożonych mauzerów z P. do G. w tym nie wyczuwającego żadnego zapachu z samochodu czy wyjaśnieniami M. N. nie posiadającego informacji, co znajdowało się w składowanych pojemnikach, a z wyjaśnień J. G. wynikało, iż miało dojść do zmiany miejsca segregowania mauzerów z wodą, piaskiem, sorbentem i trocinami znajdujących się na terenie placu w G. zgodnie z zaleceniami Straży Pożarnej, a nie przewozu nowych mauzerów z odpadami z zewnątrz do G., które to okoliczności przemawiają przeciwko winie i sprawstwu J. G. i Ł. G.,

b) pominięcia przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy treści decyzji Starosty G. z dnia 2 września 2014 r. i 18 marca 2015 r. w przedmiocie zezwolenia J. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą E. zbierania, transportu i magazynowania odpadów niebezpiecznych,

c) nienależytego rozważenia zarzutu apelacji obrazy przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku tj. art. 201 k.p.k. poprzez pominięcie przez Sąd wskazywanych w apelacji okoliczności oraz merytorycznych zarzutów do opinii biegłych z zakresu ochrony środowiska M. C., E. B. i P. J. oraz z zakresu pożarnictwa M. P. będących podstawą ustalenia stanu faktycznego sprawy i podstawą ustalenia winy

i sprawstwa Ł. G. i J. G., które są niepełne i niejasne oraz z uwagi na zachodzące sprzeczności między różnymi opiniami w tej samej sprawie w tym czy biegli z zakresu ochrony środowiska w osobach M. C., E. B. i P. J. posiadali akredytacje do pobierania próbek tzw. próbomierz, a w razie braku akredytacji czy próbki pobrane nie spełniały wymogów przewidzianych przez przepisy w szczególności zapis na sprawozdaniu z badań fizykochemicznych w G. nr [...] k. 714-717 i nr [...]1 nr zlecenia [...] k. 1723-1729 i inne k. 589-592,714-717,1409-1414,1723-1729 wskazujący, iż osobą pobierającą i przekazującą próbki oznaczono jako „Klient” bez wskazania danych osobowych, a nie

akredytowany podmiot do pobierania próbek, jaki był sposób zabezpieczenia próbek (np. w pojemnikach z wiekiem szklanym czy w inny sposób) i ich transportowania (inny ekosystem zewnętrzny), co mogło mieć istotny wpływ na wyniki i ważność badań laboratoryjnych, czy zaniechano i z jakich przyczyn lub czy pobrano i zbadano próbki z sąsiadujących działek z nieruchomością w G. przy ul. [...], gdzie w strefie przemysłowej prowadzone są różne profile działalności gospodarczej skutkujące odpadami w tym odpadami niebezpiecznymi w tym ropopochodnymi i farbami przy pominięciu przez biegłych stref oddziaływania co najmniej 100 metrowych sąsiadujących firm w tym zlokalizowanej w pobliżu lakierni, fabryki styropianu, betoniarni, firmy N. i innych firm, co biegły winien był zweryfikować pod kątem oddziaływania innych firm na środowisko w tym na działkę, na której są zlokalizowane mauzery i beczki, zaniechania przeprowadzenia przez biegłych badań terenowych pod płytą betonową na terenie działki w G. w celu ustalenia czy i kiedy doszło do zanieczyszczenia środowiska w tym miejscu i czy wyniki badań pobranych próbek gruntu poniżej płyty betonowej wskazują na zmiany chemizmu gruntu, pominięcia, iż biegły M. C. zeznając przed Sądem nie był w stanie określić zarówno ilości beczek metalowych i mauzerów, z których pobrano próbki czy ilości pobranych próbek, braku wiedzy biegłego kto i kiedy dokonał obliczeń ilości mauzerów w G. na ul. [...] ograniczając się do stwierdzenia, iż próbki biegły pobrał z niewielkiej ilości mauzerów ograniczając się do kilku procent, braku wiedzy biegłego czy w mauzerach i beczkach były elementy gruzu, piasku, czy były puste i ujawnienia w nich fragmentów tekstyliów, nie wykazania przez biegłego sposobu pobierania reprezentacyjnej próbki, zaniechania badania przez biegłego opakowań i ustalenia ich pochodzenia czy pominiętego przez Sąd stanowiska biegłego, iż jego szacunki dotyczące ilości odpadów mogą być obarczone pewnym błędem podając, iż nie mógł wykluczyć, że niektóre pojemniki były puste, stanowiska biegłego, iż możliwe było wykonanie eksperymentu procesowego i zabezpieczenie próbek ze znacznej ilości lub ze wszystkich pojemników czego biegły zaniechał przy obiektywnej możliwości pobrania i przebadania substancji ze wszystkich pojemników, pominięcia braku bezpośredniego połączenia kanalizacją deszczową działki w G. z rzeką O., do

której to kanalizacji jest podpiętych kilkadziesiąt firm ze strefy przemysłowej G., która jest podłączona do oczyszczalni ścieków, pominięcia treści zeznań M. C., że badał beczki na węch z uwagi na fakt występowania charakterystycznego zapachu na całym tym terenie w G. przy ul. [...] „Jeżeli taki zapach pojawia się na otwartej przestrzeni, to możemy mieć pewność, że ilość zgromadzonych substancji ropopochodnych na tym terenie jest znaczna”, braku wiedzy biegłego odnośnie wcześniej prowadzonych na tej samej nieruchomości w G. działalności firmy T. P. zakładu utylizacji odpadów czy wcześniejszej stacji paliw i jaki to mogło mieć wpływ na stan środowiska, pominięcia ujawnienia przed Sądem II Instancji okoliczności nieznanych biegłym z zakresu ochrony środowiska w tym M. C. wynikające z decyzji Starosty G. z dnia 20 sierpnia 2015 r. [...] zezwolenia firmie „K. ” sp. o.o. w G. przy ul. [...] 8 na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie zbierania w G. przy ul. [...] 8 odpadów m.in. kodach w tym o kodzie odpadowym 15 01 10 (farby w mauzerach), 1501 11 (puszki ciśnieniowe), 16 06 01 (baterie i akumulatory ołowiowe i 17 04 10 (kable zawierające ropę naftową, smołę i inne substancje niebezpieczne) tożsamy z kodami odpadowymi ujawnionym w opinii M. C., a przypisanymi J. G. czy informacji z Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska we Wrocławiu Delegatura w Legnicy z dnia 21 grudnia 2023 r., iż w/w delegatura nie przeprowadziła kontroli działalności gospodarczej T. P. zlokalizowanej w G. przy ul. [...] 8 oraz nie przeprowadziła badań laboratoryjnych działki pod kątem skażenia środowiska naturalnego dla wskazanej działalności gospodarczej w trakcie i po jej zakończeniu, błędnego stanowiska biegłego z zakresu ochrony środowiska M. C., że odpady magazynowane w miejscu analizowanym są odpadami magazynowanymi w miejscach do tego nie przeznaczonych w sytuacji braku dokonania przez biegłego szczegółowej analizy terenu, która ujawniłaby, że te miejsce posiadało w latach poprzednich decyzje na czasowe gromadzenie odpadów przy braku kompetencji biegłego do wydawania opinii czy dane miejsce spełnia wymogi magazynowania odpadów czy też nie, które to kompetencje posiada wyłącznie Wójt, Burmistrz, Marszałek, nieuwzględniania czasu magazynowania odpadów od momentu ich przyjęcia na magazyn i prawnej możliwości zgodnie z miejscowym planem

zagospodarowania przestrzennego z dnia 24 marca 1998 r. prowadzenia tego rodzaju działalności, zaniechania ustalenia czy podczas pobierania próbek byli obecni oskarżeni i kto dokonał ich pobrania i w jakich warunkach oraz zabezpieczenia i przetransportowania, nie wykluczenia przez biegłego, iż niektóre pojemniki były puste nie przeprowadzając badań samych opakowań i ustalenia ich pochodzenia,

d) nienależyte rozważenie dowodów zgromadzonych w sprawie w szczególności zeznań biegłego M. C., z których wynika brak określenia ilości beczek metalowych i mauzerów, z których pobrano próbki czy ilości pobranych próbek przy braku wiedzy biegłego kto i kiedy dokonał obliczeń ilości mauzerów w G. na ul. [...] czy stanowiska biegłego, iż jego szacunki dotyczące ilości odpadów mogą być obarczone pewnym błędem podając, iż nie mógł wykluczyć, że niektóre pojemniki były puste oraz braku wiedzy biegłego odnośnie wcześniej prowadzonych na tej samej nieruchomości w G. działalności firmy T. P. zakładu utylizacji odpadów czy wcześniejszej stacji paliw oraz badania beczki na węch z uwagi na fakt występowania charakterystycznego zapachu na całym tym terenie w G. przy ul. [...],

e) nienależyte rozważenie dowodów zgromadzonych w zakresie składowania odpadów w tym niebezpiecznych odpadów w miejscowościach P. nr [...] i C. nr [...] w tym braku posiadania przez J. G. tytułu prawnego w postaci umowy najmu lub użyczenia do składowania w/w odpadów w w/w miejscowościach na terenie nieruchomości D. B. i K. K. ani nie dokonania przewozu odpadów w tym odpadów niebezpiecznych do w/w lokalizacji w tym w okresie urlopu K. K. czy pominięcia wyjaśnień K. K., iż używał pojemników typu mauzer w swojej działalności rolniczej do nawozów i wody dokonując utylizacji zgromadzonych odpadów na jego posesji nie wyjaśniając kiedy i w jakich okolicznościach miałyby się znaleźć odpady na terenie jego posesji dodając, iż G. lub jego współpracownik bez wskazania danych osobowych pod jego nieobecność przywieźli pojemniki na teren jego posesji czego nie potwierdza żaden dowód w sprawie czy z uwagi na naprawy i holowania pojazdów i przyczep J. G. przez D. B. zgodnie z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą w tym naprawą pojazdów czy pomocą drogową, gdzie był zaparkowany jeden pusty

pojazd oskarżonego do naprawy bez odpadów, a także pominięcie wyjaśnień J. K., iż po jego zatrzymaniu we wrześniu 2019 r. odprowadzał pusty pojazd do D. B. do miejscowości P. pozostawiając dokumenty i kluczyki w kabinie,

f) nienależyte rozważenie dowodów zgromadzonych w postaci opinii biegłego sądowego z zakresu ochrony środowiska dr P. J. z dnia 18 stycznia 2017 r. poprzez pominięcie ustaleń biegłego, iż na terenie działki nr [...] w J. stwierdzone zanieczyszczenia miały charakter punktowy nie dając podstaw do stwierdzenia, że powoduje to istotne obniżenie jakości powierzchni ziemi i nie mając informacji, aby pobrana próbka 1 wskazywała, aby to zanieczyszczenie zostało spowodowane przez magazynowanie odpadów przez firmę J. G.,

g) nienależyte rozważenie dowodów zgromadzonych w postaci pominięcia decyzji Starosty G. z dnia 18 marca 2015 r. w przedmiocie zezwolenia firmie E. J. G. w N. [...] na prowadzenie działalności w zakresie zbierania różnego rodzaju odpadów w G. przy ul. [...] w tym niebezpiecznych na czas określony do dnia 17 marca 2025 r. w sposób magazynowania określony w decyzji w tym w pojemnikach, kontenerach, beczkach, workach czy luzem na placu na utwardzonym, ogrodzonym, zabezpieczonym przed osobami trzecimi placu, która to decyzja dotyczyła odpadów niebezpiecznych opisanych w akcie oskarżenia oraz pominięcia opinii biegłego sądowego dr P. J. z dnia 18 stycznia 2017 r., iż zezwolenie obejmowało 220 różnego rodzaju odpadów w tym 46 odpadów niebezpiecznych w G. przy ul. [...] 1, gdzie zapewniona była odpowiednia izolacja od środowiska gruntowo-wodnego w postaci płyty betonowej po istniejącej wcześniej stacji paliw i składowiska starych samochodów oraz wykonanych studzienek kanalizacyjnych, które były bezpośrednio połączone siecią z oczyszczalnią ścieków w G. bez możliwości dostępu do O., do której to sieci podłączonych jest również kilkanaście innych firm w strefie przemysłowej G. w sytuacji gdy w oczyszczalni ścieków w G. nie ujawniono zanieczyszczeń z nieruchomości w G. przy ul. [...] 8 przy braku możliwości zanieczyszczenia rzeki O., co dodatkowo potwierdza pominięte przez Sąd nagranie z drona na płycie CD załączone do akt sprawy, na której to nieruchomości przed składowaniem mauzerów przez firmę J. G. była zlokalizowana stacja paliw i zakład utylizacji odpadów w tym składowisko

samochodów, co mogło doprowadzić do przeniknięcia do kanalizacji burzowej różnego rodzaju substancji w trakcie jej funkcjonowania w tym ujawnionych substancji ropopochodnych, a sposób magazynowania odpadów w szczelnych pojemnikach typu mauzer i beczkach zapewniał osłonięcie od warunków atmosferycznych i był zgodny z w/w decyzją Starosty G. z pominięciem pobrania próbek z sąsiadujących firm z nieruchomością w G. przy ul. [...], których profil działalności gospodarczej mógł skutkować wytwarzaniem odpadów niebezpiecznych w tym ropopochodnych,

h) nienależyte rozważenie dowodów zgromadzonych w postaci pominięcia postanowienia w przedmiocie tymczasowego aresztowania J. G. adosz w sytuacji gdy skazany nie miał obiektywnej możliwości popełnienia zarzucanych mu czynów w miejscowości P. i C. z uwagi na pobyt w Areszcie Śledczym we Wrocławiu w okresie od dnia 6 września 2019 r. godz. 10:30 do dnia 20 listopada 2019 r. godz. 16:05, co Sąd I i II Instancji pominął w swoich rozważaniach,

i) pominięcie przez Sąd I i II Instancji stanowiska biegłych z zakresu ochrony środowiska, iż w dacie zarzucanych J. G. czynów obowiązywały przepisy mniej restrykcyjne dotyczące ochrony środowiska w tym magazynowania odpadów niż w chwili obecnej, co również ma wpływ na ocenę sposobu i warunków magazynowania odpadów w G. i J.,

j) pominięcie przez Sąd I i II Instancji zeznań J. J., który w dniu 8 marca 2022 r. oświadczył przed Sądem, iż jako właściciel nieruchomości w J. wskazał na osobę C. jako przywożącą te odpady, które miał segregować, gdzie znajdowała się duża ilość opon nie mając wiedzy czy odpady pochodziły z K., ale prawdopodobnie część tak po tym jak wyglądały i po ich technologii nie mając wiedzy czy C. miał zawartą umowę z K. na odbiór odpadów,

k) nieuwzględnienia przez Sąd, iż biegły M. C. pobierając niewielki procent próbek z pojemników w G. przy ul. [...] 8 nie określił dokonania przebadania mauzerów przywiezionych w dniu 3 września 2019 r. i ich zawartości, który to zarzut dotyczył skazanych Ł. G. i J. G.,

l) nieuwzględnienia przez Sąd okoliczności ujawnionej w toku postępowania apelacyjnego odnośnie prowadzonej wcześniej działalności gospodarczej w

postaci zakładu utylizacji odpadów przez T. P. na nieruchomości w G. przy ul. [...] i jaki to mogło mieć wpływ na stan środowiska przy braku przeprowadzenia kontroli przez WOIS po zakończeniu w/w działalności gospodarczej oraz pominięcia ujawnionej w toku postępowania przed Sądem II Instancji decyzji Starostwa Powiatowego w G. z dnia 20 sierpnia 2015 r., iż firmie „K. ” sp. o.o. w G. przy ul. [...] zezwalającej na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie zbierania w G. przy ul. [...] 8 odpadów m.in. kodach w tym o kodzie odpadowym 15 01 10 (farby w mauzerach), 15 01 11 (puszki ciśnieniowe), 16 06 01 (baterie i akumulatory ołowiowe i 17 04 10 (kable zawierające ropę naftową, smołę i inne substancje niebezpieczne) tożsamy z kodami odpadowymi ujawnionym w opinii M. C. czy braku przeprowadzenia kontroli przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska po zakończeniu, które to okoliczności nie były znane biegłemu M. C. w dacie wydania opinii dotyczącej stanu środowiska,

ł) zaniechania zbadania sposobu magazynowania odpadów przed pożarem w J. i w dniu pożaru, co uniemożliwia ustalenie czy pojemniki były składowane w sposób zagrażający życiu i zdrowiu wielu osób i w sposób mający wpływ na rozmiar pożaru,

m) zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, którego zadaniem jest uzyskiwanie informacji i danych dotyczących poziomów substancji w otaczającym powietrzu oraz wyników analiz i ocen w zakresie przestrzegania norm jakości powietrza,

4) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania oceny wyjaśnień J. K., M. N. czy zeznań funkcjonariuszy Policji w osobie A. K. i M. N. jak i braku szczegółowej oceny zeznań oraz opinii biegłego M. C. oraz opinii E. B. i P. J. i ich sprzeczności oraz biegłego z zakresu pożarnictwa M. P.”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy oraz o dopuszczenie dowodów z dokumentów.

Adw. K. T. zaskarżył wyrok w odniesieniu do obu oskarżonych na ich korzyść, w zakresie pkt. I lit. a)-e), pkt. III., pkt. IV. i zarzucił:

„rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. poprzez uznanie za kluczowe dowody w sprawie opinie biegłego sądowego z zakresu ochrony środowiska i gospodarki odpadami dr inż. M. C. dot. odpadów zgromadzonych przy ul. [...] 8 w G., odpadów składowanych na działkach nr [...]1 i [...] w J. i wpływu pożaru na tym składowisku w dniu 24 lipca 2018 roku na środowisko, jak i zaaprobowanie w oparciu o nie istotnych dla sprawy ustaleń faktycznych dotyczących wypełnienia przez skazanych znamion czynów zabronionych, w sytuacji gdy w stosunku do osoby biegłego wystąpiły poważne wątpliwości co do jego obiektywizmu, związane z wieloletnią współpracą zawodową z pokrzywdzoną, oskarżycielką posiłkową K. S.A. przy przygotowywaniu artykułów naukowych, uczestniczeniu i organizowaniu szkoleń oraz kongresów, co skutkować winno powołaniem innego biegłego celem wydania przez niego opinii w sprawie, co też ostatecznie doprowadziło do oparcia wyroku w sprawie na dowodach niewiarygodnych, pozbawionych waloru obiektywności;

b) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez nierozważenie wszystkich zawartych w apelacji skazanych zarzutów stawianych wyrokowi Sądu I instancji, a w istocie nierozważenie większości z nich w normatywnym tego słowa rozumieniu, zgodnie z zasadami i regułami wyrażonymi w przywołanych przepisach, w szczególności zasadą rzetelnego procesu, zasadą swobodnej oceny dowodów oraz zasadą rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, a mianowicie zarzutów:

-pominięcia przy ustaleniu stanu faktycznego sprawy wyjaśnień oskarżonego J. K. i oskarżonego M. N., zeznań świadków A. K. i M. N. odnośnie do braku ujawnienia odpadów w pojeździe marki V. o nr rej. [...] oraz innych dowodów przywożenia tego rodzaju odpadów na teren nieruchomości przy ul. [...] w G. w dniu 3 września 2019 roku z zamiarem ich tam składowania;

-pominięcia treści decyzji Starosty G. z dnia 18 marca 2015 roku i 2 września 2014 zezwalających J. G. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą

E. J. G. wykonywania działalności w zakresie zbierania, transportu i magazynowania odpadów niebezpiecznych;

-pominięcia wniosków z opinii biegłego sądowego z zakresu ochrony środowiska dr P. J. z dnia 18 stycznia 2017 roku, iż na terenie działki nr [...] w J. stwierdzone zanieczyszczenia miały charakter jedynie punktowy i nie mogły prowadzić do istotnego obniżenia jakości ziemi, a który to biegły posiada bogatsze doświadczenia w opiniowaniu z uwagi na większy staż pracy,

-nieuwzględnienia okoliczności, iż biegły M. C. pobrał jedynie niewielki procent próbek substancji z pojemników przy ul. [...] w G., przez co nie zostało określone czy poddano badaniu zawartość konkretnie tych pojemników, które przywieziono w dniu 3 września 2019 roku i co one faktycznie w dniu tym w środku zawierały, jaka była faktyczna skala zaistnienia tam odpadów niebezpiecznych;

-nieuwzględnianie okoliczności, iż przy ul. [...] w G. przed objęciem terenu w posiadanie przez firmę J. G. była zlokalizowana stacja paliw i składowisko samochodów (skup złomu), co mogło doprowadzić do przeniknięcia do kanalizacji burzowej różnego rodzaju substancji, a w konsekwencji do utrudnienia możliwości jednoznacznego stwierdzenia, jaki podmiot jest odpowiedzialny za te zanieczyszczenia, czy to działanie było spowodowane działaniem obecnego czy poprzedniego właściciela;

-zaniechania zbadania sposobu magazynowania odpadów na terenie nieruchomości w J. przed pożarem, w tym w szczególności w dniu pożaru, co uniemożliwiło ustalenie czy odpady były faktycznie składowane w sposób spowodujący zagrożenie dla życia lub zdrowia wielu osób i w sposób wpływający na wielkość wzniesionego przez osoby trzecie pożaru;

-niedopuszczenia dowodu z opinii Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska w celu ustalenia informacji i danych o zakresie poziomu substancji w otaczającym powietrzu, przestrzegania norm jakości powietrza w związku z odpadami znajdującymi się na nieruchomości w J. ;

co doprowadziło do tego, iż kontrola instancyjna miała zatem w przedmiotowej sprawie charakter pozorny i stanowiła w istocie bezrefleksyjne powielenie błędów popełnionych przez Sąd I instancji,

c) naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. wyrażające się w dokonaniu wadliwej i pobieżnej oceny instancyjnej wyroku Sądu I instancji w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych oraz dokonanej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, zwłaszcza w kontekście naruszenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, co doprowadziło do powielenia błędnej argumentacji w uzasadnieniu wyroku, i przyjęcie, że:

-biegły M. C. nie miałby fizycznej możliwości dokonania pobrania i przebadania próbek ze wszystkich znajdujących się na nieruchomości przy ul. [...] w G. mauserów i pojemników, a wybiórczo pobrane próbki pozwalają na założenie, że we wszystkich przewożonych 3 września 2019 roku mauserach również znajdowały się substancje zakwalifikowane jako odpady niebezpieczne, podczas gdy takie założenie jest nieuprawnione i nielogiczne, albowiem konkretne mausery przywiezione w dniu 3 września 2019 roku zawierały wodę i piasek zgodnie z wyjaśnieniami skazanych, a okoliczności tej wykluczyć nie można, co wpływa choćby na przyjęte w opisie czynu ilości odpadów niebezpiecznych;

-bez znaczenia dla sprawstwa skazanych w zakresie czynu dot. nieruchomości przy ul. [...] w G. ma brak zbadania wszystkich znajdujących się na nieruchomości pojemników i substancji, a także brak wiedzy biegłego M. C. co do zawartości pozostałych pojemników, bo jeśli w wybiórczo wybranych próbkach stwierdzono substancje niebezpieczne, to prawidłowym jest założenie, iż w pozostałych znajdują się tożsame substancje w pełnym zakresie pojemności mauserów;

-z opinii biegłego sądowego z zakresu ochrony środowiska M. C. wynika, iż skazany J. G. wypełnił znamiona czynu z art. 163 k.k., albowiem poprzez nieprawidłowe składowanie odpadów niebezpiecznych- w pojemnikach wybrakowanych, z podłożem uszkodzonym, z niepełnym ogrodzeniem- przyczynił się do powstania ogromnego pożaru w J. po podpaleniu znajdujących się na działce nieruchomości, podczas gdy biegły M. C. nie badał w ogóle sposobu magazynowania odpadów przed pożarem, sposobu

zabezpieczenia dostępu osób trzecich do nieruchomości, szczelności pojemników, co uniemożliwia przypisanie skazanemu J. G. jakichkolwiek działań ułatwiających rozprzestrzenianie się ognia po podpaleniu odpadów, a nadto brak było przeciwwskazań i podstaw do tego, aby zbadać tylko część materiału, w sytuacji gdy istniała faktyczna możliwość zbadania całości, a wówczas wydana opinia miałaby charakter pełny, a nie zaś wybiórczy,

d) naruszenie art. 196 § 3 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o opinię biegłego M. C., który winien zostać wyłączony od opiniowania w sprawie z urzędu, albowiem ściśle współpracuje z pokrzywdzoną, oskarżycielką posiłkową K. S.A. i innymi powiązanymi z nią podmiotami, co wywołuje uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie, która to współpraca polegała m.in. na pisaniu prac naukowych, udziale w szkoleniach, kongresach, zaś informację o tej współpracy biegły zataił przed organami ścigania, sądami oraz stronami, co uniemożliwiło wyłączenie go z urzędu, natomiast strony - oskarżeni o tym fakcie dowiedzieli się po wydaniu wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy,

e) naruszenie art. 201 k.p.k. poprzez poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o opinię biegłego M. C., której treść jest niepełna w wielu fragmentach, a ponadto sprzeczna z opiniami biegłych powołanych w tej sprawie, co stanowić powinno podstawę do powołania nowego zespołu, innych biegłych, którzy mogliby wydać w sprawie pełną, obiektywną i rzeczową opinię, z daleko posuniętej ostrożności procesowej, podnoszę zarzut:

f) rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonemu J. G. za wszystkie czyny oraz ostatecznie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej oskarżonemu w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności, przez nienależyte uwzględnienie okoliczności łagodzących wymiar kary, między innymi takich jak: okres, jaki minął od przypisanych oskarżonemu czynów (ponad 5 lat) oraz późniejsze nienaganne zachowanie oskarżonego, stabilną sytuację życiową i zawodową (prowadzenie działalności gospodarczej), sytuację życiową, rodzinną, postawę procesową. Wprawdzie Sąd dostrzegł część okoliczności łagodzących, to nie nadał im przy tym odpowiedniego waloru ważności i wymierzył jednocześnie przy tym, rażąco surową karę. Sąd ma obowiązek

brania pod uwagę tego, co się działo od momentu chwili popełnienia przestępstwa w życiu oskarżonego, w szczególności czy dana osoba popełniała kolejne błędy i popełniała przestępstwa”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji oraz o dopuszczenie dowodów z dokumentów.

W odpowiedziach na kasacje prokurator pełniący funkcję Prokuratora Okręgowego w Legnicy wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje okazały się oczywiście bezzasadne.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kasacji adw. T. O. i pierwszego wskazanego w niej zarzutu, sformułowanego jako rażące naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. mające polegać na zaniechaniu powołania nowych biegłych z zakresu ochrony środowiska w sytuacji ujawnienia się powodu osłabiającego zaufanie do bezstronności i wiedzy biegłego M. C., trzeba wskazać na jego oczywistą bezzasadność. Treść dołączonych do kasacji publikacji naukowych nie dostarcza żadnych informacji na temat ścisłej współpracy biegłego M. C. ze spółką K. S.A., która mogłaby wpływać na osłabienie zaufania do jego bezstronności jako biegłego w przedmiotowej sprawie. Udostępnienie temu biegłemu w przeszłości terenu K. do prowadzenia badań naukowych nie dowodzi tego rodzaju wątpliwości.

W kontekście opinii wskazanego biegłego, również kolejny, drugi zarzut kasacyjny dotyczący rażącego naruszenia prawa procesowego tj. art. 201 k.p.k.

mającego polegać na przyjęciu za podstawę rozstrzygnięcia niepełnej i niejasnej opinii biegłego M. C., okazał się oczywiście bezzasadny. Podkreślić należy, że zarzut ten stanowi powielenie zarzutu apelacji, do którego w sposób rzetelny i wyczerpujący odniósł się Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku, m.in. na stronie 5.

Ustosunkowując się do trzeciego zarzutu kasacji (lit. a-g), dotyczącego rażącego naruszenia prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 458 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów oraz oparcie rozstrzygnięcia jedynie o część zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, wskazać należy, że w realiach przedmiotowej sprawy również nie mógł zostać uwzględniony. Sąd odwoławczy faktycznie nie odnosił się do każdego kwestionowanego w apelacjach dowodu, ale omówił wszystkie czyny przypisane skazanym i składający się na nie materiał dowodowy. Odniósł się przy tym do podnoszonej przez obronę kwestii prawidłowości zweryfikowania przywiezionych do G. z P. mauzerów i pobrania próbek z tych mauzerów do badania. Sąd odwoławczy ustosunkował się także do wymienianych w apelacjach decyzji administracyjnych i linii obrony wskazującej na konieczność zbadania pozwolenia ojca oskarżonych do składowania odpadów, wykluczając możliwość przyjęcia tego rodzaju argumentacji, dotyczącej innego niż objętego zarzutami w przedmiotowej sprawie terenu. Również do szeroko podważanej w środkach odwoławczych opinii biegłego M. C. i sposobu przeprowadzenia przez niego badań, w tym prawidłowości pobrania próbek oraz posiadanych przez niego kompetencji, Sąd odwoławczy w sposób wyczerpujący odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku. Do kwestii składowania odpadów na terenie nieruchomości D. B. i K. K., Sąd odwoławczy odniósł się na s. 6 uzasadnienia, podkreślając, że J. G. dysponował przyzwoleniem właścicieli nieruchomości na składowanie odpadów w P. i C.. Sąd odwoławczy ustosunkował się także do zagadnienia poziomu zanieczyszczenia środowiska w świetle opinii biegłego P. J., wskazując, że kompleksową opinię w sprawie wydał biegły M. C. i odnosząc się do zagrożenia powodowanego przez składowane odpady oraz linii obrony dotyczącej posiadłości ojca oskarżonych J. G.. Sąd Okręgowy ustosunkował się także w stopniu

czyniącym zadość wymogom kontroli odwoławczej do decyzji administracyjnych, na które powoływał się skarżący, do sposobu gromadzenia odpadów, zanieczyszczeń przedostających się do rzeki O. oraz ewentualnych innych źródeł i opcji zanieczyszczeń.

Pozostając w ramach zarzutu trzeciego omawianej kasacji (lit. h-ł) dodać należy, że w odniesieniu do pokrywającego się częściowo okresu popełnienia jednego z przypisanych czynów z okresem tymczasowego aresztowania J. G. (pkt VII z art. 183 § 1 k.k.), słusznie Sądy orzekające przyjęły, że można go było pociągnąć do odpowiedzialności karnoprawnej za ten czyn, skoro charakter tego występkę, polegającego na składowaniu odpadów w sposób niebezpieczny dla środowiska, nie wymagał fizycznej obecności oskarżonego na wolności. Sąd I instancji uwzględnił nadto wskazywane przez obronę przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynów (s. 54 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji), jak również biegli opiniowali w tym stanie prawnym. Także podnoszony przez obrońcę wpływ uprzednio prowadzonej działalności gospodarczej na terenach objętych zarzutami był przedmiotem ustaleń Sądu Okręgowego (k. 2927), co nie miało jednak wpływu na treść rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Również zarzut dotyczący zaniechania ustalenia sposobu magazynowania odpadów przed i w dniu pożaru w J. okazał się niezrozumiały, skoro przedmiotem ustaleń Sądów był właśnie czas przed wybuchem i w dniu wybuchu pożaru. Za wyłącznie subiektywną natomiast należy uznać opinię obrońcy, w której wskazuje na potrzebę dopuszczenia w sprawie opinii Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, nie wykazując przy tym dlaczego stanowisko biegłych z tej instytucji miałyby być bardziej wartościowe niż to, które przedstawili biegli opiniujący już w tej sprawie. Za nieskuteczne i niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym uznać należało wybiórcze kwestionowanie przez autora kasacji oceny dowodów, w tym depozycji poszczególnych świadków jak np. J. J. bez wykazania ich istotnego wpływu na ustalenie winy czy wymiaru kary.

Odnosząc się do ostatniego, czwartego zarzutu analizowanej kasacji mającej polegać na obrazie przepisów postępowania tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania oceny wyjaśnień J. K., M. N. czy zeznań funkcjonariuszy Policji w osobie A. K. i M. N., jak i braku szczegółowej oceny

zeznań oraz opinii biegłego M. C. oraz opinii E. B. i P. J. i ich sprzeczności oraz biegłego z zakresu pożarnictwa M. P., wskazać należy, że Sąd Okręgowy przeanalizował zarzuty apelacyjne ze sfery oceny dowodów, w tym dotyczące wyjaśnień współoskarżonych, funkcjonariuszy policji i biegłych. Umknęło przy tym skarżącemu, że część tej analizy znajduje się we fragmencie uzasadnienia odnoszącym się do apelacji M. N..

Również kasacja adw. K. T. nie dostarczyła podstaw do podważenia prawidłowości prawomocnego wyroku skazującego. Zarzuty w niej sformułowane są podobne w swojej treści do tych podniesionych w kasacji adw. T. O., które omówiono wyżej. Zatem bez szczegółowego powtarzania powyższych wywodów, ale odnosząc się do poszczególnych zarzutów tej kasacji, w tym najpierw zarzutów oznaczonych literą a), d) i e), sformułowanych jako rażące naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 196 § 3 k.p.k., art. 201 k.p.k. poprzez uznanie za kluczowe w sprawie opinie biegłego sądowego z zakresu ochrony środowiska i gospodarki odpadami dr inż. M. C. w sytuacji gdy w stosunku do osoby biegłego wystąpiły poważne wątpliwości co do jego obiektywizmu związane jego z wieloletnią współpracą zawodową z oskarżycielką posiłkową K. S.A. oraz poczynienie na tej podstawie ustaleń faktycznych w sytuacji gdy opinia ta była niepełna i sprzeczna, uznać należało je za oczywiście bezzasadne. Materiały dołączone do postępowania kasacyjnego nie dostarczają informacji na temat ścisłej współpracy biegłego M. C. z K., która mogłaby rzutować na jego bezstronność w przedmiotowej sprawie. Sąd odwoławczy ustosunkował się także do oceny dowodu z opinii biegłego M. C., uznając ją za kompleksową i wystarczającą, jasną, pełną i zbieżną w swojej istocie z innymi opiniami.

Także zarzut omawianej kasacji, oznaczony literą b), w którym obrońca zarzucił naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zawartych w apelacji zarzutów stawianych wyrokowi Sądu I instancji, nie zasługiwał na uwzględnienie. Jak już wyżej wskazano, Sąd odwoławczy nie pominął zarzutów związanych z oceną dowodów, w tym wyjaśnień współoskarżonych, zeznań funkcjonariuszy policji, decyzji administracyjnych, opinii biegłych, w tym miarodajności badań biegłego M. C. wykonanych na podstawie pobranych próbek,

zasadności dopuszczenia opinii GIOŚ, wpływu uprzednich działalności gospodarczych prowadzonych na terenie nielegalnych składowisk na zanieczyszczenie środowiska i okoliczności dotyczących ustalenia zagrożenia pożarowego w J..

Bez wpływu na treść zaskarżonego kasacją wyroku okazał się także zarzut kasacji pod literą c) dotyczący naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k., mającego wyrażać się w dokonaniu wadliwej i pobieżnej oceny instancyjnej wyroku Sądu I instancji. Jak już wskazywano wyżej, sposób pobrania przez biegłego M. C. próbek do badań został rozważony i uznany za miarodajny. Sąd Okręgowy słusznie przy tym wskazał, że nielogicznym było oczekiwanie obrońcy, iż wszystkie pojemniki w ilościach „tysięcznych”, w dodatku z substancjami niebezpiecznymi, zostaną przebadane przez biegłych w całości.

Ostatni zarzut kasacji, oznaczony literą f), sformułowany alternatywnie i podnoszący rażącą niewspółmierność kar wymierzonych oskarżonemu J. G. za wszystkie czyny oraz ostatecznie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej, ma charakter nie tylko niekasacyjny, ale również i nieuzasadniony w układzie okoliczności przedmiotowej sprawy. Dość wskazać, że Sąd odwoławczy odniósł się do wymiaru kar na s. 11 uzasadnienia, zwracając uwagę na te elementy, które w swoich wywodach pomija skarżący, a które uzasadniają wymiar kar łącznych 6 lat zarówno dla J. G., jak i roku pozbawienia wolności dla Ł. G.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońców skazanych, jako oczywiście bezzasadnych.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w treści reguły ogólnej z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Wobec wniesienia równowartości czterech opłat od kasacji, w sytuacji gdy wniesiono je w imieniu dwóch skazanych, należało zwrócić część stanowiącą różnicę między należnymi w sprawie opłatami (2x450 zł) a wniesionymi (4x450 zł),

tj. po 450 zł na rzecz każdego ze skazanych. Przyjmuje się bowiem, że opłatę od kasacji pobiera się od strony raz, nawet jeśli jest reprezentowana przez więcej niż jednego przedstawiciela procesowego i każdy z nich sporządza odrębną kasację.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

r.g.